

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **N. M.**, narozen ...
státní příslušnost Ukrajina
k pobytu hlášen na .
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům
se sídlem Kovářská 4, Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2019, čj. OAM-143/LE-LE05-VL16-2018, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce se žalobou ze dne 31. 1. 2019 domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále také „správní orgán“), kterým mu nebyla udělena

mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, existencí důvodů pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 cit. zákona a pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 cit. zákona, dále se zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a cit. zákona a konečně i existencí důvodů pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b cit. zákona. Dospěl přitom k závěru, že v případě žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jak jsou předvídaný výše citovanými ustanoveními zákona o azylu.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Žalobce namítl, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany byl jako účastník zkrácen na svých právech, proto rozhodnutí žalovaného napadl v celém rozsahu výroku. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
4. Má zato, že správní orgán porušil § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, § 3 téhož zákona, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Porušil také § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, neboť nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nepřihlížel ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo. Porušil i § 52 správního řádu, neboť neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci, a ve svém odůvodnění neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu. Dále správní orgán porušil ustanovení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, neboť žalobce má zato, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu i pro udělení azylu z humanitárních důvodů a v případě návratu do země původu mu hrozí nebezpečí vážné újmy,
5. Žalobce uvedl, že zejména nesouhlasí se závěrem, že mu v zemi nehrozí pronásledování, resp. vážná újma dle § 12 a § 14b (následně při jednání soudu zástupce žalobce opravil § 14b na § 14a) zákona o azylu, přičemž má za to, že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav věci, čímž konsekventně zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností a nezákonností. Z nedostatečně, resp. nesprávně, zjištěného stavu věci pak vyvodil nesprávné závěry o neexistenci azylově relevantního nebezpečí v zemi původu. Dle žalobce se správní orgán odchýlil od ustálené judikatury správních soudů týkající se přiměřené pravděpodobnosti pronásledování a vážného nebezpečí vzniku vážné újmy.
6. Za zásadní pochybení žalobce označil skutečnost, že žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela nesprávně identifikoval žalobcovy důvody pro podání žádosti. Uvedl, že v průběhu správního řízení jasně a konzistentně formuloval své obavy z návratu do vlasti. Celý život prožil v Doněcké oblasti Ukrajiny, která je nyní pod kontrolou separatistů podporovaných Ruskou federací. Žalobce popsal obecně špatnou bezpečnostní situaci na tomto území, problémy s místními občany, se kterými se dostával do sporů kvůli své proukrajinské orientaci, a strach z příbuzného své bývalé manželky, který je vysoce postaveným důstojníkem separatistické armády, přičemž mu bývalá manželka vyhrožovala. Jako hlavní důvod ke svému odchodu z vlasti, resp. zlomový bod,

v kombinaci se vším uvedeným označil incident, při kterém byl unesen policií a následně odvečen separatistickými ozbrojenci na linii styku, tedy do oblasti bojových operací, kde byl podroben nuceným pracím. Na pokyn ozbrojenců musel pracovat na úpravách zákopů v zaminované oblasti. Z této skutečnosti žalobce dovozuje přímé ohrožení svého života. Žalovaný však opomněl vzít v úvahu nejdůležitější důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu, tj. bezdůvodný únos do bojové zóny na nucené práce v zaminovaném území a jasně formulovanou obavu z uvěznění či násilného zmizení, kterým mu bylo vyhrožováno ze strany jeho exmanželky. Žalovaný tedy chybně identifikoval důvody, pro které žalobce o mezinárodní ochranu žádal, přičemž správná detekce důvodů pro podání žádosti z výpovědi žadatele je naprosto zásadním předpokladem pro zjištění skutkového stavu a zejména posouzení, zda v daném případě existují či neexistují důvody pro udělení mezinárodní ochrany, tedy pro vydání zákonného a věcně správného rozhodnutí. Žalovaný tím požadavkům nedostál, čímž zatížil své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.

7. Žalobce dále uvedl, že ke zmíněnému únosu a „trestu“ nucených prací došlo poté, co jej policejní hlídka zastavila při cestě do obchodu a žalobce u sebe neměl doklad totožnosti. Žalovaný přitom zcela chybně a bez opory ve spisovém materiálu uvádí, že se tak stalo kvůli porušení zákazu vycházení. Argumentaci žalovaného, že se žalobce měl primárně obrátit se žádostí o pomoc na ukrajinské státní orgány a bezpečnostní složky, označil za absurdní, neboť radí žalobci, který se nacházel na území, které je pod kontrolou separatistů, aby se obrátil na ukrajinské státní orgány. Dle žalobce žalovaný směřuje nepochopitelně i povinnost nastoupit do řádné ukrajinské armády, která může být vynucena trestem dle zákona, a svévolné nucení k boji na straně Doněcké lidové republiky, která není jako stát a mezinárodně uznána.
8. Žalobce má zato, že z jeho výpovědi jednoznačně vyplynulo, že se v případě návratu do Doněcké oblasti obává pronásledování a vzniku vážné újmy z důvodu zastávání politického názoru, když se dostal do potyček s místními obyvateli a bylo mu vyhrožováno jeho bývalou manželkou. Sám žalobce se stal obětí svévole místních autorit a má odůvodněný strach z toho, že se tak stane znovu. Je tedy zřejmé, že se obává pronásledování pro zastávání určitých politických názorů a mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání a také vážné ohrožení života nebo jeho důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, tedy pronásledováním dle ustanovení § 12 a vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. b) a c) zákona o azylu.
9. Dle žalobce nerespektoval žalovaný ustálenou judikaturu správních soudů týkající se otázky důkazního standardu a posouzení věrohodnosti výpovědi, kdy žadatel o mezinárodní ochranu má toliko povinnost přednést konzistentní a důvěryhodnou výpověď, a chce-li správní orgán žádost zamítnout, musí přednést důkazy o nevěrohodnosti výpovědi.
10. Žalobce dále nesouhlasil s argumentací žalovaného o účelovosti jeho žádosti z důvodu jejího podání až po opětovném přicestování do České republiky, a znovu upozornil na nesprávnou detekci důvodu jeho žádosti s poukazem na zmíněný nejzávažnější incident, který byl posledním impulsem pro opuštění vlasti a ke kterému došlo 24. 7. 2018.
11. Žalobce nesouhlasil ani se stanoviskem žalovaného, že se mohl vyhnout riziku pronásledování a vzniku vážné újmy využitím institutu vnitřního přesídlení. Žalovaný se

zabýval toliko a pouze formální možností vnitřního přesídlení, nikoliv možností faktickou, přičemž možnost tohoto přesídlení vůbec nezkoumal v souladu s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu ve vztahu k individuálnímu případu žalobce. Nepravdivé je přitom tvrzení žalovaného, že žalobce neuvedl žádné objektivní překážky vnitřního přesídlení. Žalobce uvedl, že se o něj pokusil v roce 2014, nicméně tento pokus selhal. Setkal se totiž s diskriminací na pracovním trhu a trhu s bydlením, obstarání obživy a ubytování pro něj byl velký problém. Tehdy se mu povedlo registrovat se jako vnitřní uprchlík jen proto, že obešel pravidla a uplatil jednoho muže. Příspěvky od státu pak nestačily na zaplacení nájmu ani z jedné třetiny. Jeho pokus o přesídlení tedy ztroskotat na faktických překážkách, které však správní orgán a nevzal v úvahu a jimiž se nezabýval. K možnosti vnitřního přesídlení žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. září 2017, čj. 32 Az 8/2016-45, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. června 2018, čj. 4 Az 26/2017-50, a poukázal i na další zdroje, které se možností vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny zabývají.

12. Závěrem žalobce namítl, že se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí nevypořádal se s podstatnou částí podkladů pro vydání rozhodnutí, zejména přihlédl ke zprávám Human Rights Watch, Freedom House, Amnesty International a žalobcem doloženým fotografiím a písemnostem s komentáři uzavřené skupiny na sociální síti.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek a setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, na které odkázal, a navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce a informace o zemi původu. Má zato, že postupoval v souladu se zákonem o azylu i jednotlivými ustanoveními správního řádu.
14. Z použitých informací o zemi původu jasně vyplývá, že zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze na východní Ukrajině. Konkrétně se jedná o ozbrojené střety mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty v Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny při hranicích s Ruskem. Ve zbytku země je bezpečnostní situace nezměněná a stabilní. Žalobce sice pochází z města Doněck, které je centrem samosprávné Doněcké oblasti na východě Ukrajiny, avšak žalobce již jednou využil institutu vnitřního přesídlení a z oblasti se vystěhoval, a není tam tak ani nyní nucen se vracet. Žalobce má možnost usídlit se v jakékoliv části Ukrajiny nezasažené konfliktem, ostatně žalovaný disponuje informacemi, které jasně hovoří o tom, že možnosti stěhování v zemi jsou standardní a žádná úřední omezení neexistují. V této souvislosti je nutno deklarovat, že v případě žalobce se nejedná o osobu se speciálními potřebami, po své zemi tak může svobodně cestovat a kdykoliv má možnost v případě potřeby se zaregistrovat jako vnitřně vysídlená osoba a využít tak státní pomoci.
15. Žalovaný zopakoval, že žalobce sám není členem žádné politické strany ani jiné organizace, politicky se nikdy neangažoval a s politikou nemá nic společného. Nemohl tedy být logicky z důvodu jeho jakýchkoliv politických aktivit v zemi své státní příslušnosti pronásledován. Připomněl, že žalobce podal svou žádost o mezinárodní ochranu v ČR až po opakovaném vycestování ze své vlasti za prací do Polska a po jeho předchozím dvouměsíčním pobytu v ČR. Je proto toho názoru, že žalobce podal svou žádost s jediným cílem, a to legalizovat si pobyt v ČR.

16. Žalovaný konstatoval, že probíhající vojenský konflikt v zemi původu žalobce, který se dotýká veškerého obyvatelstva bez ohledu na rasu, národnost či politickou příslušnost, nelze zařadit mezi důvody relevantní z hlediska možnosti udělení azylu. I přestože je mu na základě obstaraných citovaných informací o bezpečnostní situaci na východní Ukrajině známa konkrétní problematická situace v Doněcké oblasti i ve městě Doněck, samotná existence tohoto ozbrojeného konfliktu nemůže být sama o sobě důvodem pro udělení azylu. Dodal, že v místě, kde žalobce před odjezdem z vlasti žil, doposud žijí jeho rodiče a sestra. K řešení svých případných problémů v zemi původu žalobce nevyužil prostředky, které mu dává země jeho původu k dispozici, ač v této souvislosti má dle jeho slov podezření na jednání vzdáleného příbuzného své bývalé manželky, jež je vlivný voják mající konexe.
17. Žalovaný označil žalobní námítky žalobce za neopodstatněné. Uzavřel, že pečlivě a svědomitě hodnotil celou situaci žalobce a opatřil si k tomu veškeré potřebné podklady, včetně dostatečně vyčerpávajících informací o zemi původu, které jsou založeny ve spise a řádně zhodnoceny k okolnostem azylového příběhu žalobce. Bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce nebyl pronásledován ve smyslu zákona o azylu, jak se mylně domnívá, a současně mu nehrozí vážná újma ve smyslu zákona o azylu.

IV. Replika žalobce na vyjádření žalovaného

18. Žalobce setrval na důvodnosti své žaloby a uvedl, že ač bylo žalovanému v žalobě vytýkáno, že zcela nelogicky požaduje po žalobci, aby se domáhal u ukrajinských orgánů nápravy porušování svých lidských práv separatistickými quasi-státními silami na území, které nemá ukrajinská vláda pod kontrolou, žalovaný toto vůbec nereflektoval a nadále se drží své nepochopitelné konstrukce o možnosti domoci se tímto způsobem vnitřní ochrany.
19. Žalobce znovu vyslovil nesouhlas s názorem žalovaného, že v jeho případě bylo možné využít vnitřního přesídlení, a shrnul, že dle ustálené judikatury pro přezkoumatelné odůvodnění rozhodnutí nepostačuje pouze konstatování formálních možností vnitřního přesídlení, správní orgán se musí zabývat jeho faktickou možností a dostupností, a to ve vztahu k individuálnímu případu žadatele. V případě žalobce se tak nestalo a proto je rozhodnutí žalovaného v rozporu s touto judikaturou a jako takové je nepřezkoumatelné a nezákonné.
20. Žalobce dále uvedl, že v žalobě odkázal na mnoho objektivních zdrojů, ze kterých vyplývá, že ukrajinským vnitřním uprchlíkům není ze strany státu poskytována taková pomoc, která by naplňovala kritéria možnosti vnitřního přesídlení obsažená v citované judikatuře, přičemž přístup obyvatelstva k vnitřním uprchlíkům je spíše negativní a tito se na denní bázi setkávají s diskriminací a vykořisťováním, přičemž jejich příjem je často pod hranicí státem stanoveného životního minima. Žalobce odkázal i na další zdroje, které potvrzují důvodnost jeho obav, a k otázce hodnocení podmínek vnitřní ochrany poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, čj. 4 Azs 99/2007-93. Dle žalobce veškeré informace citované a odkazované v žalobě i v této replice prokazují v korelaci s jeho azylovým příběhem tvrzení o nemožnosti vrátit se do oblasti Doněcku a zároveň o nemožnosti vnitřně přesídlit na území Ukrajiny, protože by takové přesídlení znamenalo extrémní zhoršení sociálního a ekonomického postavení celé rodiny v důsledku neexistence zázemí, nedostatečné podpory a všudypřítomné diskriminace.

V. Jednání před soudem

21. Při jednání soudu konaném dne 20. 2. 2020 setrvaly obě strany sporu na svých argumentech a procesních návrzích.

VI. Posouzení věci krajským soudem

22. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Po projednání věci dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
23. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 6. 8. 2018 žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany v České republice. Dne 8. 8. 2018 poskytl údaje k podané žádosti, kdy za důvody žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že kvůli situaci, která je v jeho zemi, se nechce vrátit na Ukrajinu, že je to tam nebezpečné, navíc když šel do obchodu, zadržela ho policie, protože u sebe neměl doklady. Ti ho předali vojákům, kteří ho vzali na práce (kopal zákopy) a ptali se jej, proč neslouží v armádě. Dne 15. 8. 2018 s ním byl proveden pohovor. Při něm uvedl, že téměř celý život žil v Doněcku, pouze asi tři měsíce v roce 2014 pobýval v Záporožské oblasti. Pracovně pobýval v letech 2014 a 2017 v Polsku a v květnu a červnu 2018 byl na návštěvě známých v ČR. Dále žalobce popsal své problémy na Ukrajině, konkrétně bezpečnostní situaci, nadále probíhající válku a strach tam zůstat, má obavu o sebe, o dítě a těhotnou družku. Osobně zastává proukrajinské názory a za jeho postoj jej v místě bydliště nemají rádi. Mnoho jeho známých bojuje ve prospěch doněckého režimu a právě ti mu jeho názory vytýkají. Dále popsal konflikt, ke kterému došlo dne 24. 7. 2018, kdy byl zadržen policií, protože u sebe neměl doklady, ti ho odvezli do cely a následně byl separatistickými vojáky odvezen k práci na úpravách zákopů u zaminované oblasti. Tam byl celkem 3 dny, pak jej pustili domů. Žalobce vysvětlil, že ti, kdo jej na práci odvedli, byli ozbrojenci, a že je to častá praktika v situaci, kdy je někdo zadržen během zákazu vycházení nebo se z nějakého důvodu ocitne na policii. Dle žalobce nemělo smysl stěžovat si na chování ozbrojenců a měl strach, neboť úřady s ozbrojenci spolupracují. Žalobce uvedl, že neví, zda by si pro něj ještě jednou nepřišli, k tomu dodal, že má podezření na vzdáleného příbuzného bývalé manželky, který bojuje a má vysokou hodnot. I bývalá manželka mu jednou volala a vyhrožovala mu, že když přijede do Doněcka, že jej uvězní, že to zařídí. Nenávidí ho proto, že on je proukrajinský a ona proruská. K možnosti vnitřního přesídlení žalobce uvedl, že tři měsíce v roce 2014 pobýval v Záporoží, zde však měl problémy s bydlením, nesehnal práci, byl osočován, že je separatista a nebyly tam dobré lidské vztahy. Zvažoval tuto možnost i později, avšak po této zkušenosti se o to již nepokoušel. Navíc zaslechl, že se tam již ani nevyplácejí příspěvky. K dotazu správního orgánu žalobce uvedl, že v případě návratu do doněcké oblasti se obává toho, že jsou život jeho a jeho rodiny v ohrožení, mohou tam zahynout, padnout jako oběti války, je hodně případů, kdy lidi zmizeli beze stopy.
24. Ve správním spise jsou dále založeny listiny, které pro své rozhodování shromáždil žalovaný, a to Zpráva Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině v období 16. srpna až 15. listopadu 2017 ze dne 2. února 2018, Výroční zpráva Freedom House – Ukrajina ze dne 5. února 2018, Výroční zpráva Human Rights Watch 2018 ze dne 21. února 2018, Výroční zpráva Amnesty International 2018 – Stav lidských práv ve světě – Ukrajina ze dne 22. března 2018, Informace MZV ČR č. j. 107283/2017-LPTP ze dne 25. července 2016, Informace MZV ČR č. j. 110372/2018-

LPTP ze dne 15. května 2018 a Informace OAMP – Situace v zemi, Politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 14. září 2018. Dále jsou zde založené žalobcem předložené fotografie dokumentující stav jejich zničeného domu v Doněcku, komentáře uzavřené skupiny na sociální síti o tom, jak se informují o situaci v Doněcku a Výnos prezidenta Ukrajiny ze dne 26. 11. 2018 o zavedení válečného stavu (stanného práva) na Ukrajině.

25. S podklady pro rozhodnutí ve věci byl žalobce seznámen ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu dne 6. 11. 2018. Při něm uvedl, že oficiální zdroje nikdy neřeknou, jak je to ve skutečnosti, vždy mnoho informací zatají. Skutečnou situaci mohou potvrdit pouze lidé, kteří v dané oblasti konkrétně žijí. Situace se v Doněcku dle jeho názoru bude zhoršovat.
26. Předmětem soudního přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí, kterým žalovaný dospěl k závěru, že u žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu.
27. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
28. Úvodem je nutno ještě uvést, že žalobce v souvislosti s některými žalobními námitkami namítl i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Krajský soud se proto nejprve zabýval touto otázkou.
29. Nutno konstatovat, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztahovat jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Jak je už i shora uvedeno, správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Krajský soud v daném případě neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí trpělo vadami zakládajícími jeho nepřezkoumatelnost. Důvody, které žalovaného vedly k jeho závěrům, jsou z odůvodnění napadeného rozhodnutí seznatelné. Žalovaný vylíčil konkrétní skutkové okolnosti, o něž své rozhodnutí opřel, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení věci, a popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl.
30. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl

přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

31. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
32. Krajský soud po prostudování správního spisu a projednání věci přezkoumal napadené rozhodnutí z pohledu žalobních námitek a ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobce nebyl v zemi svého původu pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce žádné skutečnosti o tom, že by vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod na Ukrajině, za kterou by byl nějakým způsobem postihován, ani neuváděl. Z jeho výpovědí zcela jasně vyplynulo, že není členem žádné politické strany nebo organizace, politicky se nikdy neangažoval a sám uvedl, že s politikou nemá nic společného.
33. Krajský soud souhlasí i se závěrem, že žalobcem uváděné důvody žádosti o mezinárodní ochranu nelze hodnotit ani jako důvodné obavy z pronásledování z azylově relevantních důvodů, jak jsou uvedeny shora pod písm. b) shora cit. ustanovení § 12 zákona o azylu. To žalovaný dostatečně odůvodnil na straně 7 až 10 napadeného rozhodnutí. Nutno přisvědčit tomu, že žalobce žádné problémy, které by souvisely s jeho rasou, pohlavím, náboženstvím, národností, příslušností k určité sociální skupině nebo politickým přesvědčením, pro které by měl mít odůvodněný strach z pronásledování, neuvedl. Žalovaný se v této části odůvodnění vyjádřil i k bezpečnostní situaci na Ukrajině (strana 8 rozhodnutí) a konstatoval, že současnou bezpečnostní situaci na Ukrajině nelze považovat za důvod pro dělení azylu, byť žalobce pochází z problematičtější oblasti Doněcka, neboť dle Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků (New York 1967) vydané UNHCR v Ženevě v září 1979, nejsou osoby, které byly donuceny opustit svou vlast na základě ozbrojeného národního nebo mezinárodního konfliktu, považovány za uprchlíky. S odkazem na jím shromážděné dokumenty (citovány shora) žalovaný uvedl, že si je vědom probíhajících ozbrojených střetů mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty v Doněcké oblasti na Ukrajině, nicméně ve zbytku země je situace klidná a občané Ukrajiny své případné aktuální problémy řeší přestěhováním se v rámci země.
34. Nutno připomenout, že mezinárodní ochranu ve formě azylu lze udělit pouze osobě, která byla v zemi původu pronásledována ze strany tamních státních orgánů pro své politické aktivity, nebo má v případě svého návratu do země původu odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, národnosti, pohlaví, náboženství či příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických názorů. Pronásledování z důvodu politických názorů implikuje, že žadatel zastává názor, který se stal předmětem pozornosti úřadů. V případě žalobce však tyto důvody shledat nelze. V této souvislosti lze poukázat rovněž na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, čj. 6 A 709/2001, který uvedl, že „*azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) univerzálním*

nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, třeba i surovým, hrubým, těžce postihujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána.“

35. Krajský soud tedy po posouzení případu žalobce uzavírá, že důvody, které žalobce uvedl jako ty, pro které opustil svou vlast, nelze kvalifikovat jako azylově relevantní ve smyslu § 12 písm. a) ani písm. b) zákona o azylu.
36. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 (azyl za účelem sloučení rodiny) a dle § 14 (humanitární azyl) zákona o azylu. V tomto směru žalobce vůči napadenému rozhodnutí žalovaného žádné konkrétní námitky, a to zejména ve vztahu k humanitárnímu azylu, ač je uveden ve výčtu ustanovení, dle kterých měla být žalobci udělena mezinárodní ochrana, nevznesl.
37. Žalobce v žalobě v podstatě bez rozlišení namítal, že splňuje podmínky jak dle ustanovení § 12 zákona o azylu (k tomu viz shora), tak i podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a téhož zákona.
38. Doplňková ochrana ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
39. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.
40. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany věnoval na stranách 12 až 14 napadeného rozhodnutí. V odůvodnění této části rozhodnutí vycházel jak z informací sdělených žalobcem, tak z informací získaných v průběhu správního řízení. Ty lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a žalovaný se vypořádal s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž správně uvedl, že článek 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání je nutno ve světle judikatury Evropského soudu pro lidská práva vykládat tak, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení článku 3 zmíněné úmluvy. Aby bylo možné pokládat trest za ponižující a aplikovat na něj zmíněný článek 3, musí ponižení a pokoření, které jej

provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Takové nebezpečí přitom lze shledat pouze tam, kde hrozí reálně a bezprostředně, nikoliv tam, kde nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat.

41. Z pohledu ustanovení § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu je nutno konstatovat, žalobce neuvedl a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, neboť Ukrajina patří mezi státy, které trest smrti zrušily pro všechny trestné činy.
42. Žalovaný se vypořádal s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání (§ 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu), když mimo jiné přílehavě poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle které pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Takové nebezpečí přitom lze shledat pouze tam, kde hrozí reálně a bezprostředně, nikoliv tam, kde nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat.
43. Žalovaný uvedl, že nic nenasvědčuje tomu, že by žalobci po návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, nikdy nebyl trestně stíhán, neměl problémy s ukrajinskými státními či bezpečnostními složkami, ze své vlasti opakovaně vycestoval a vrátil se zpět. Žalovaný se vypořádal i s otázkou, zda by žalobci mohla hrozit nějaká újma v souvislosti s tím, že se navrácí ze zahraničí jako neúspěšný žadatel o mezinárodní ochranu. Poukázal zejména na zprávu MZV ČR ze dne 15. 5. 2018, ze které vyplývá, že nejsou známy žádné případy postihu takových osob a že nečelí větším problémům, než ostatní občané Ukrajiny. Krajský soud se tak ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobci v případě návratu do vlasti hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, ani ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech, nehrozí.
44. Pokud jde udělení doplňkové ochrany kvalifikované v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu (tj. vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu), zabýval se žalovaný dostatečně i tímto důvodem.
45. Pokud jde o důvod pro udělení doplňkové ochrany kvalifikovaný v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, zabýval se žalovaný dostatečně i tímto důvodem. Konstatoval, že bezpečnostní situace na Ukrajině se v roce 2015 relativně uklidnila, pouze situace na východě Ukrajiny je stále napjatá, přičemž podle vládních i nevládních výročních zpráv nedocházelo v roce 2015 až 2017 k bezpečnostním incidentům jinde než v Luhanské a Doněcké oblasti. Žalovaný nijak nezpochybňoval existenci ozbrojeného konfliktu na východě Ukrajiny, avšak hrozbu vážné újmy z tohoto důvodu posoudil ve smyslu třístupňového testu ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, čj. 5 Azs 28/2008-68) tak, že žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné a individuální ohrožení života z důvodu svévolného násilí, neboť na Ukrajině nejde o tzv. „totální konflikt“ a žalobce má možnost

usídlit se v jiné části Ukrajiny nezasažené konfliktem. Na základě shromážděných zpráv konstatoval, že možnosti stěhování v rámci Ukrajiny jsou standardní, vyjma oblastí, kde probíhají boje, přičemž úřední omezení v tomto směru neexistují. Žalovaný tedy neopomenul skutečnost, že Doněcká oblast, z níž žalobce pochází, je jednou ze dvou oblastí, která je zasažena ozbrojeným konfliktem, a touto otázkou se zabýval na straně 13 a 14 napadeného rozhodnutí.

46. Krajský soud v tomto směru poukazuje i na judikaturu Nejvyššího správního soudu k bezpečnostní situaci na Ukrajině, v níž tento soud opakovaně uvedl, že „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015 čj. 7 Azs 265/2014-17, či usnesení ze dne 25. 3. 2015, čj. 3 Azs 259/2014-26). Na tyto své závěry odkazuje Nejvyšší správní soud i ve svých pozdějších rozhodnutích, z čehož lze dovodit, že ani aktuální hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině Nejvyšším správním soudem nedoznalo žádných změn. Krajský soud proto uzavírá, že důsledky předmětného konfliktu na východě Ukrajiny nelze pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
47. Krajský soud má proto zato, že v žalobcově případě nebylo prokázáno ani naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
48. Přisvědčit musí krajský soud i závěru žalovaného, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 písm. d/ zákona o azylu).
49. Pro úplnost lze poznamenat, že ustanovení § 14b zákona o azylu upravuje doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny. V tomto směru však žalobce žádné důvody neuváděl a žalobní námitky nevznesl.
50. K žalobním námitkám krajský soud dále uvádí, že není pravdou, že by žalovaný zcela nesprávně identifikoval žalobcovy důvody pro podání žádosti a že by pominul incident ze dne 24. 7. 2018 (tj. třídenní zadržení policií a po tuto dobu nucené práce). Věnoval se mu na straně 9 napadeného rozhodnutí, kde se zabýval jednotlivými konflikty, kterým žalobce čelil v zemi původu (potyčky pro jeho proukrajinské názory, třídenní zadržení policií a i s tím související obavy z jednání vzdáleného příbuzného bývalé manželky). Pokud snad žalobce naráží na to, že žalovaný na straně 5 rozhodnutí shrnul tvrzené důvody žalobce bez toho, aniž by tyto posledně uváděné skutečnosti výslovně jmenoval (lze je však zahrnout pod „obavu z ozbrojeného konfliktu a s ním související celkově zhoršenou bezpečnostní situaci“), podstatné však je, že se jimi zabýval. Lze dodat, že sám žalobce incident se zadržením policií nazývá jako „zlomový bod“ v kombinaci s ostatními okolnostmi. Žalobci lze přisvědčit pouze v tom, že žalovaný nesprávně uvedl, že ke zmíněnému zadržení žalobce došlo kvůli porušení zákazu vycházení. Žalovaný skutečně na straně 9 rozhodnutí uvedl, že k zadržení policií došlo „pro porušení zákazu vycházení a nedisponování dokladu totožnosti“, ale žalobce vypověděl, že zadržen byl proto, že u sebe neměl doklad totožnosti. Současně přitom vypověděl, že popsání jednání policejních orgánů a ozbrojenců (tj. odvezení a nucení k pracím na frontové linii mezi „doněckou“ a „ukrajinskou“ částí) vůči osobám zadrženým v době zákazu vycházení či těm, kteří se z jiného důvodu ocitnou na policii, je v Doněcku běžnou praxí. Žalovaný

pak v této souvislosti zcela oprávněně poukázal na to, že žalobce měl využít k řešení těchto problémů prostředky ochrany v zemi původu (když navíc měl podezření na jednání příbuzného bývalé manželky, tj. vlivného důstojníka separatistické armády), či využít možnosti institutu vnitřního přesídlení (k tomu viz níže). Na hodnocení a žalovaným vyslovených závěrech tedy shora uvedená nepřesnost v popisu jednání žalobce, za které byl policií zadržen, neměla žádný vliv.

51. Ani argumentaci žalovaného, že se žalobce měl primárně obrátit se žádostí o pomoc na ukrajinské státní orgány a bezpečnostní složky, nepovažuje krajský soud za absurdní, jak namítal žalobce. Žalovaný přece žalobci neradí, aby se obrátil na orgány ovládané separatisty. Nelze totiž zapomínat, že dostupnost ochrany ze strany orgánů země původu je třeba posuzovat v kontextu celé země, nikoli jediné oblasti. S uvedeným pak úzce souvisí i otázka přesídlení žalobce do bezpečné oblasti Ukrajiny, když žalovaný opakovaně uvedl, že žalobce mohl tento institut využít. Žalobce s tím nesouhlasí a namítá, že žalovaný možnost vnitřního přesídlení nezkoumal v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu ve vztahu k jeho individuálnímu případu.
52. Vzhledem k tomu, že ozbrojený konflikt probíhá právě v regionu, z něž žalobce pochází (v Doněcké oblasti), je nutné posoudit, zda žalobce může nalézt účinnou ochranu v jiné části země. Možnost „vnitřní ochrany“ (tj. „vnitřního přesídlení“) je upravena v § 2 odst. 7 zákona o azylu a v čl. 8 kvalifikační směrnice. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je při posuzování možnosti vnitřní ochrany nezbytné zhodnotit především reálnost (faktickou i právní), přiměřenost, rozumnost a smysluplnost tohoto řešení. Je třeba se zabývat zejména její dostupností, celkovými poměry panujícími v zemi původu, osobními poměry žadatele (např. pohlaví, etnická příslušnost, rodinné vazby, zdravotní stav, věk a ekonomická situace), účinností vnitřní ochrany a postavením žadatele po jeho přesunu z hlediska respektování a zajištění základních lidských práv v místě vnitřní ochrany. Rovněž je třeba zvážit bezpečnost žadatele, a to jak při přesunu do cílové části země, tak po jeho přesídlení. Právě uvedené lze shrnout do následujících čtyř kritérií, které je třeba hodnotit při zvažování aplikace daného institutu: (1) zda je jiná část země pro žadatele dostupná; (2) zda přesun do jiné části země je účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě v původní oblasti; (3) zda žadateli nehrozí navrácení do původní oblasti; a (4) zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, čj. 4 Azs 99/2007-93, a ze dne 28. 7. 2009, čj. 5 Azs 40/2009-74).
53. Žalovaný na základě shromážděných zpráv konstatoval, že možnosti stěhování v rámci Ukrajiny jsou standardní a popsal legislativu upravující postavení vnitřně vysídlených osob. Připustil, že situace vnitřně přesídlených osob na Ukrajině je složitá a že tyto osoby mohou pociťovat určité napětí ze strany obyvatel jiných částí Ukrajiny právě kvůli tomu, že pochází z východní Ukrajiny. Není ale pravda, že by jim ukrajinská vláda neposkytovala vůbec žádnou pomoc. Ukrajinská vláda spolupracuje s Úřadem vysokého komisaře OSN pro uprchlíky a dalšími humanitárními organizacemi při poskytování ochrany a pomoci vnitřně vysídleným osobám či navracejícím se uprchlíkům, podporu jim poskytuje také občanská společnost a nevládní organizace. Žalobce není zranitelnou osobou, je zdravou, praceschopnou osobou v produktivním věku, která není odkázána na nějakou ve vlasti specializovanou či nedostupnou péči jiné osoby či instituce. Krajský soud tedy konstatuje, že o splnění prvních třech z výše citovaných kritérií podmiňujících aplikaci institutu vnitřní ochrany nelze mít žádných pochyb. Jiné části Ukrajiny jsou pro

žalobce zcela jistě dostupné. Přesun do některé z těchto částí by byl účinnou ochranou před nebezpečím vážné újmy hrozícím v Doněcké oblasti, neboť ozbrojený konflikt se separatisty je omezen pouze na východní část Ukrajiny.

54. Zbývá tedy posoudit čtvrté kritérium, tj. zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv. Jako pomocné vodítko pro posouzení tohoto kritéria si lze dle Nejvyššího správního soudu položit následující otázku: *„Může žadatel o azyl, s ohledem na celkové poměry v zemi původu, vést relativně normální život, aniž by čelil nepřiměřeným obtížím? Odpověď na tuto otázku je následující: Pokud ne, není rozumné očekávat, že se tam daná osoba přestěhuje.“* Nejvyšší správní soud dále poukázal na potřebu zhodnotit úroveň respektování lidských práv v zemi původu žadatele s tím, že *„pokud respektování základních lidských práv, a zejména nederogovatelných lidských práv, je (v cílové části země) zjevně problematické, pak vnitřní přesídlení nemůže být považováno za rozumnou (uskutečnitelnou) alternativu. To však neznamená, že zbavení (ztráta) jakéhokoli občanského, politického, sociálního či hospodářského lidského práva v cílové části země původu bude automaticky znamenat vyloučení možnosti vnitřního útěku či přesídlení. Z praktického hlediska je třeba zhodnotit, zda-li práva, která nebudou respektována nebo chráněna jsou pro žadatele natolik zásadní, že zbavení těchto práv je natolik závažné, aby nebylo možné cílovou část země původu považovat za rozumnou alternativu“* (rozsudek čj. 4 Azs 99/2007-93).
55. Krajský soud po prostudování zpráv o zemi původu shromážděných žalovaným konstatuje, že vnitřně přesídlené osoby se na Ukrajině potýkají s určitými potížemi, zejména při hledání ubytování či zaměstnání. Tyto potíže však dle názoru krajského soudu nejsou takové intenzity, aby nebylo možné považovat přestěhování z Doněcké oblasti do jiné části Ukrajiny za rozumnou alternativu. Právě uvedené platí obzvláště v případě osob, které nemají žádné zvláštní potřeby (tak jak je tomu i u žalobce). Ukrajinská vláda a další subjekty (nevládní organizace, mezinárodní humanitární organizace) se snaží přesídleným osobám v rámci svých možností finančně i jinak pomáhat. Zároveň nic nesvědčí tomu, že by přesídlené osoby čelily ve zvýšené míře například fyzickému násilí, či jiným obdobným zásahům do nederogovatelných lidských práv. Krajský soud si je samozřejmě vědom složité bezpečnostní i ekonomické situace na Ukrajině, na kterou se žalobce z lidsky pochopitelných důvodů vrátit nechce. Na druhou stranu však nelze přehlédnout, že na Ukrajině neprobíhá tzv. totální konflikt (viz výše) a ve vztahu k objektivně rizikové oblasti, z níž žalobce pochází, je zde reálná, přiměřená, rozumná a smysluplná možnost vnitřního přesídlení, kterou žalobce nevyvrátil ani argumentací, že přesídlení již jednou neúspěšně zkusil. Nutno připomenout, že jím uváděná zkušenost je pouze z tříměsíčního období, a to již v roce 2014. Pokud pak žalobce poukazoval na některé rozsudky krajských soudů konstatujících problémy s vnitřním přesídlením, nutno uvést, že v nich byla řešena převážně situace v době krátce po eskalaci konfliktu na Ukrajině, kdy situace nebyla nijak stabilizovaná. Pokud jde o novější rozsudky, např. žalobcem citovaný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. června 2018, čj. 4 Az 26/2017-50, pak v něm byly skutkové okolnosti odlišné. Předně v něm šlo o situaci, kdy žadateli byla předchozím rozhodnutím udělena doplňková ochrana a nyní měla být posouzena změna těchto konkrétních důvodů pro prodloužení doplňkové ochrany, a dále v něm hrála roli individuální charakteristika konkrétního žadatele (nemožnost využití jeho majetku na Krymu, který tam musel zanechat, věk žadatele přesáhl 50 let, kdy takové osoby jsou samy o sobě z důvodu věku zaměstnavateli diskriminovány a je tak reálná obava o zaměstnatelnost žalobce). Navíc zmíněný

rozsudek neprošel ani cestou jeho posouzení Nejvyšším správním soudem, neboť nebyla podána kasační stížnost.

56. Krajský soud připomíná, že podstatné je, jestli přesídlené osoby mají zajištěn alespoň minimální standard ochrany lidských práv. Určité nepohodlí, potíže, zásahy do hospodářských či sociálních práv atd. automaticky nevylučují možnost vnitřního přesídlení. Ostatně také Nejvyšší správní soud dochází při hodnocení aktuální situace na Ukrajině k závěru o splnění podmínek pro aplikaci institutu vnitřní ochrany (viz např. usnesení ze dne 8. 8. 2018, čj. 10 Azs 80/2018-40, nebo usnesení ze dne 7. 3. 2019, čj. 10 Azs 261/2018-38). Nejvyšší správní soud již opakovaně konstatoval, že koncept vnitrostátní ochrany je vyjádřením subsidiarity mezinárodní ochrany. Žalobce tedy primárně musí využít možností vnitřního přesídlení (srov. např. rozhodnutí NSS sp. zn. 7 Azs 3/2012).
57. Krajský soud považuje skutkový stav zjištěný žalovaným za dostatečný. Žalovaný při hodnocení možnosti vnitřního přesídlení vycházel ze shora uvedených informací, které se zabývají politickou a bezpečnostní situací na Ukrajině, stavem lidských práv na Ukrajině, případně se vyjadřují přímo k otázce vnitřního přesídlení a vnitřně přesídleným osobám. Nutno dodat, že zmíněné informace zpracované žalovaným vychází z velkého množství dalších zpráv o zemi původu zpracovaných rozličnými subjekty (Amnesty International, Freedom House, Human Rights Watch, Immigration and Refugee Board of Canada a další). Požadavky na podklady pro rozhodnutí žalovaného se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, čj. 1 Azs 105/2008-81, podle kterého musí být užité podklady (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, (4) transparentní a dohledatelné. Krajský soud je toho názoru, že podklady rozhodnutí, ze kterých žalovaný vycházel, tyto požadavky splňují. Neshledal tak, že by žalovaný nezjistil řádně stav věci a neopatřil si dostatečné podklady pro své rozhodnutí.
58. Žalobce v žalobě namítal rovněž to, že správnímu orgánu poskytl konzistentní a věrohodnou výpověď, kterou ten nijak nerozporoval, přitom však jím tvrzené obavy nevyvrátil. Dle žalobce žalovaný nerespektoval ustálenou judikaturu správních soudů, dle které má žadatel toliko povinnost přednést konzistentní a důvěryhodnou výpověď, a je pak povinností správního orgánu, chce-li žádost zamítnout, přednést důkazy o nevěrohodnosti výpovědi. K uvedené námitce je krajský soud nucen konstatovat, že se mýlí s podstatou věci. V posuzované věci nešlo o věrohodnost výpovědi žalobce, tu správní orgán opravdu nerozporoval, ale jím tvrzené skutečnosti a důvody vyhodnotil jako azylově nerelevantní. Žalobce se přitom mýlí, pokud se domnívá, že správní orgán může zamítnout žádost žadatele o mezinárodní ochranu jen v případě, že by shledal jeho výpověď nevěrohodnou. Takový závěr z judikatury správních soudů rozhodně neplyne.
59. Žalobce brojil i proti argumentaci žalovaného o účelovosti jeho žádosti z důvodu jejího podání až po opětovném přicestování do České republiky, a znovu upozornil na incident dne 24. 7. 2018, který byl posledním impulsem pro opuštění vlasti.
60. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný poukazoval mimo jiné na to, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany až v srpnu 2018, přestože zde byl již v květnu a červnu 2018. To uvedl v souvislosti s tím, že žalobce jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uváděl rovněž obecně strach z války, a žalovaný na to důvodně reagoval připomenutím toho, že když byl v České republice již v květnu a

červnu 2018, tak zde byl v době ozbrojeného konfliktu na Ukrajině. Za situace, kdy žalobce byl opakovaně v ČR a Polsku před podáním žádosti o mezinárodní ochranu, pak žalovaný vcelku logicky dovozoval jeho snahu o legalizaci pobytu. Avšak jak vyplývá ze shora uvedeného, tato úvaha žalovaného nebyla důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. I kdyby žalovaný zmíněnou úvahu v rozhodnutí nevyjádřil, výsledek ve věci by byl stejný.

61. Žalobce se mylí, jestliže má zato, že žalovaný směřuje povinnost nastoupit do řádné ukrajinské armády, která může být vynucena trestem dle zákona, a svévolné nucení k boji na straně Doněcké lidové republiky. Nic takového z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá. Žalovaný o nástupu do ukrajinské armády hovořil ve vyjádření k žalobě, a to pouze v souvislosti s hodnocením žalobcem popsaného konfliktu s opilým vojákem, který hodnotil tak, že jej nelze chápat tak, že by byl žalobce nucen k boji na straně Doněcké lidové republiky a že o jiný případ by se jednalo, pokud by měl nastoupit do ukrajinské armády dle zákona.
62. Není pak pravdou, že by žalovaný v odůvodnění rozhodnutí pominul žalobcem ve správním řízení předložené fotografie a písemnosti obsahující komentáře lidí na sociální síti o situaci v Doněcku. Učinil tak na straně 12 napadeného rozhodnutí. K tomu lze dodat, že situaci a stav v Doněcku však žalovaný vůbec nezpochybňoval. Je zřejmé, že další důkazy v tomto směru tedy byly zcela nadbytečné.
63. Nutno znovu připomenout, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.
64. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), přičemž při hodnocení situace žalobce vycházel z aktuálních informací z více různých zdrojů, jak vyplývá z listin žalovaným shromážděných a založených ve správním spise.

VII. Závěr a náklady řízení

65. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
66. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 27. února 2020

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně